

EDITORIAL

Proclamarem de bell nou la República

per R. PLA I CORAL

La consciència ciutadana ha donat altra vegada l'assalt en la brega política de Catalunya i Espanya. Quinze mesos de silenci forçós, quinze mesos de contenir en secret la ràbia, el fàstic i la vergonya, han estat els reactius motivadors d'aquesta erupció de noble ciutadania que en aquests dies es contempla arreu de la Península i que tindrà la seva culminació en la jornada històrica del 16 de Febrer.

Com en aquella data inesborrable del 14 d'Abril, també en aquesta l'opinió pública espanyola i catalana té la consciència que s'hi juga alguna cosa de transcendental. Si ara farà cinc anys amb la seva actitud, amb la seva voluntat instaurava a Espanya la República, amb la seva actitud d'ara, amb la seva voluntat d'avui la rescatarà d'unes mans que l'han substituïda i omplenada d'oprobri, el que equival a proclamar-la de bellnou.

Perquè res més cert que ens trobem, al cap d'aquests cinc anys, en la situació d'aquell que ha de començar novament la feina que un dia ja va donar per feta. Els homes dels segon bienni, els homes de l'anti-república, s'han donat prou molta per tal de desfer tot el que de bo edificaren els governs esquerrans i socialistes, tota vegada que això i res més significava llur assalt en el governament del país. Però si bons— massa bons i tot — han estat per a destruir, per a enderrocar el que els seus antecessors havien bastit amb una clara consciència de la realitat i de les necessitats espanyoles, en canvi no es pot pas dir que hagin donat prova de la mateixa energia en tot allò que pogués significar la suplantació de l'obra del primer bienni per una altra obra que encara que enmotllada a la manera d'obrar i sentir de les dretes, hagués posat al descobert que almenys tenien un programa de govern a realitzar.

Ben lluny d'això, havem tingut temps sobrat per veure com passat de llur tasca destructiva, fora de llur feina d'enderroc, els homes del segon bienni no tenen al seu haber cap tasca que els pugui legitimament enorgullir. El fet que ni bones han estat les dretes per a confeccionar un pressupost, diu més que totes les paraules que es podrien escriure sobre aquest tema.

Ens trobarem, doncs, l'endemà mateix de la nostra futura i imminent victòria, amb les mateixes circumstàncies — empitjorades potser fins i tot — en què ens trobàvem l'endemà del 14 d'Abril. En aquells dies, era fàcil calmar les ànsies radicalment renovadores de la multitud, emborraxada com estava per la seva victòria i per la manera com aquesta va produir-se. Enorgullit, meravellat ell mateix per l'exemple d'alta civilitat que acabava de donar al món, el poble espanyol sapigué perdonar, sapigué oblidar, sapigué transigir, amb tot i que els greuges que fins aleshores havia rebut eren dels que mai més s'obliden. Pensà més en la glòria futura que amb els responsables dels desastres pretèrits. Però l'endemà del 16 de Febrer pensarà de la mateixa manera? Tindrà el mateix gest de magnanimitat, el mateix esperit de transigència del 14 d'Abril?

D'aleshores ençà s'ha esdevingut un 6 d'Octubre; i tota aquella sang que ell no volgué fer córrer, tota la repressió que els seus nobles sentiments no li permeteren dur a terme, l'ha vista córrer i desenfrenar-se en el seu propi cos i contra la seva mateixa persona. El poble perdonà i no l'han perdonat a ell; el poble transigí i els altres li han negat fins el dret de viure. Per això preguntem si quan torni tenir la victòria en les seves mans, sabrà i podrà contenir les seves ànsies renovadores com fàcilment contingué la primera vegada.

La paga als seus sentiments humans, bé prou que ha tingut ocasió de constatar-la: un rastre de sang a tot el llarg de la Península, les presons plenes, abarrotades de fills seus. La justa correspondència a la seva transigència, al seu daltre de fer una República per a tots els espanyols, també l'ha constatat de sobres: anul·lació de la Llei de Contractes de Conreu, derogació de la de Termes municipals, salaris de fam, acomiadaments en massa, gratificacions als latifundistes, retorn d'uns béns mal adquirits als Jesuïtes, etc. La fórmula del poble «que tothom visqui bé i amb dignitat dintre la República», es convertí d'aquesta manera en la bandera de les dretes: «tots els privilegis només per a nosaltres.» I quan el poble reivindicava el seu dret a menjar, encara que només fossin les aglans dels boscos, els poders públics li encaraven els màusers de la guàrdia civil. Tenien més dret a viure els porcs dels propietaris que els famolencs camperols d'Anda-

(Acaba a la pàgina 3)

GRAN MÍTING

al Teatre Principal d'Olot

DILLUNS dia 10 febrer, a les 10 nit

Hi parlaran:

A. Dot-Arxé
diputat al Parlament de Catalunya

M. Dolors Bargalló
d'Esquerra Republicana

Manuel Serra i Moret
de la Unió Socialista de Catalunya

Joan de Garganta
d'Acció Catalana

J. Puig i Ferrer
diputat al Parlament de Catalunya

Miquel Santaló
ex-ministre i candidat de les properes eleccions.

Actes de propaganda electoral del Front Popular d'Esquerreres

DISSABTE DIA 8:

Mieres

a les set del vespre

Parlaran: Bartrina, Picola, Rovira, Gurt, Fàbrega.

Besalú

a un quart de vuit del vespre

Parlaran: Rovira, Cilleros, Gonzalez, Calm, Garganta, Dot-Arxé.

Oix

a les set del vespre

Parlaran: Castanys, Nogués, Ll. Pagès, Artola, Pla.

DIUMENGE, DIA 9:

Tortellà

a les deu del matí

Parlaran: Castanys, Cilleros, Pagès, Calm, Dot-Arxé.

S. Jaume de Llierca

a les dues de la tarda

Parlaran: Castanys, Cilleros, Pagès, Calm.

Mayà de Moncal

a les dues de la tarda

Parlaran: Rovira, Gonzalez, Fàbrega, Garganta, Dot-Arxé.